

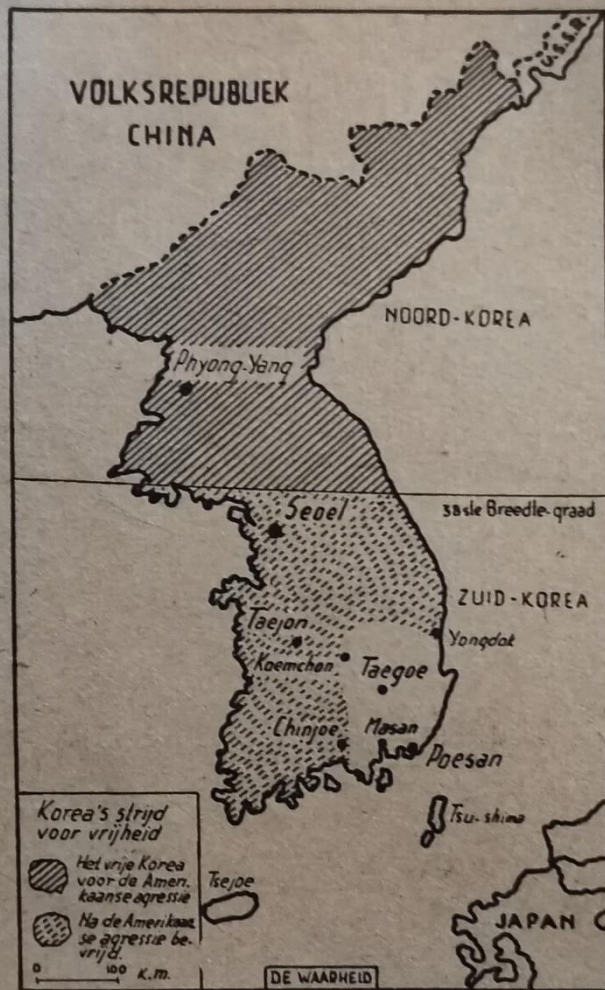
Korea Strijdt!

www.MinisterieVanPropaganda.org

Korea
strijdt!

De toestand in Korea op 4 Augustus 1950.

Foto omslag:

Kim Ir Sen, minister-president van de Koreaanse Volksdemocratische Republiek.

KOREA STRIJDT!

Uitgave: Brochurehandel der C.P.N.
Amsterdam, Augustus 1950

VOORWOORD

IN de brochure, die wij U hiermee aanbieden, zijn een reeks feiten verwerkt over de gebeurtenissen en vooral ook de achtergrond dier gebeurtenissen, die in de afgelopen weken in het verre Korea hebben plaatsgehad.

In dit verband is het goed te verwijzen naar het rapport, dat indertijd door een delegatie van het Wereldvakverbond is opgesteld naar aanleiding van de moordpartijen en terreur in het zogenaamde „ZuidKorea", een rapport, dat door de Centrale Raad van het W.V.V. werd goedgekeurd, 66k door de toenmalige vice-voorzitter van het W.V.V., K u p e r s ! In eeli tijd, waarin de h o o f d b e s t u r e n (niet de leden!) van de bij het N.V.V. aangesloten bonden zich in een resolutie hebben uitgesproken voor de Amerikaanse gewapende interventie in Korea, is het nuttig eraan te herinneren hoezeer het W.V.V. (met Kupers) het op Amerikaanse bajonetten steunende regiem van Syngman-Rhee veroordeelde.

Moge het lezen van deze brochure voor de Nederlandse arbeidersklasse, maar vooral voor de gewone leden en kiezers van de P.v.d.A., een aansporing vormen om de rechtvaardigheid van de zaak der Koreaanse volksdemocratische republiek te beseffen. Moge daaruit voortvloeien, dat zij allen van de leiding van P.v.d.A. en van de regering-Drees eisen hun steun aan het Amerikaanse avontuur te staken en op te komen voor de vrede in Korea en de vrijheid en onafhankelijkheid van het dappere Koreaanse volk onder leiding van zijn grote minister-president Kim-Ir-Sen.

Begin Augustus 1950.

Massameeting in Phyoongyang ter gelegenheid van de vorming van het Vaderlandse front in Juni 1949.

PHYÖNGYANG is de hoofdstad van de Koreaanse volksdemocratische republiek. Midden door de stad stroomt de brede Daidong rivier, waarop tal van jonken varen. In Phyoongyang wonen 400.000 mensen wier stoutste dromen reeds verwezenlijkt zijn of in de allernaaste toekomst werkelijkheid zullen worden. Want in hun republiek wordt een nieuwe, schone toekomst vóór de Koreanen en dóór de Koreanen gebouwd.

Vrijheid in 1945

ZES EN DERTIG jaar lang heersten de Japanners in Korea, het schiereiland tussen de Gele- en de Japanse zee. Zij kwamen om het land en bevolking genadeloos uit te buiten. De rijke bodem van Korea moest grondstoffen leveren voor de Japanse industrie. Voorzover er industrieën in Korea werden gevestigd, waren het bedrijven, die niet meer dan ruwe producten of half-fabrikaten afleverden. De Koreaanse industrie diende de Japanse oorlogsmachine, vooral van 1941—1945. Alle sleutelposities waren in handen van Japanners. Alle machines, reserve-onderdelen en technische materialen moesten uit Japan worden ingevoerd. Schoenen, gebruiksvoorwerpen, zij kwamen uit Japan. De Koreanen waren slaven, zij arbeidden uitsluitend voor de krijgsmoloch.

Aan de monding van de Daidong rivier ligt het hoogovenbedrijf Hoang Hai. In 1944 werkten er 8.733 arbeiders en technici, 90 % Koreanen, 10% Japanners. De Japanners verdienden gemiddeld 6 maal zoveel als de Koreanen.

Het Koreaans mocht in de weinige scholen, die er al waren, niet onderwezen worden. Middelbare scholen waren in het geheel niet toegankelijk voor Koreaanse jongelui. Behalve dan voor de kinderen van de met Japanners collaborerende grootgrondbezitters en andere rijken. Maar dat waren al geen Koreanen meer. En een Koreaanse universiteit? Belachelijke onzin gedurende zes en dertig Japanse jaren.

Kan men zich voorstellen met welk een overstelpende vreugde dit vertrapte volk zijn bevrijders begroette in 1945?

Kan men zich de zegetocht voor ogen stellen van de soldaten van het Rode Leger, van de Rode matrozen en mariniers, na hun overwinning op de gehate Japanse fascisten? Kan men zich de geestdrift voor ogen stellen van de Koreaanse guerilla strijders, die zich met het Rode bevrijdingsleger konden verenigen ?

De Japanners hadden in het Noorden, in de beboste heuvels bij Thyongdingbu een, in hun ogen onneembare, verdedigingslinie gebouwd. Deze heuvels waren in Augustus 1945 het toneel van hevige gevechten. In een waaier van loopgraven verscholen, gesteund door het vuur uit ontelbare vuurmonden, wachtten de Japanse troepen de aanval van het Sowjet-leger af, het Sowjet-leger, dat uitgetrokken was om het keizerlijk Japan een vernietigende, beslissende nederlaag toe te brengen.

Het Japanse opperbevel geloofde, dat de forten van Thyongdingbu de Sowjet-troepen zouden tegenhouden. Maar een bataljon Sowjet-mariniërs nam ze in stormaanval en behield ze tot versterkingen arriveerden.

Gedurende hun terugtocht van Thyongdingbu verbrandden de Japanners fabrieken en bliezen de bruggen op. Ze lieten met opzet het gesmolten erts in de hoogovens afkoelen, opdat deze kostbare installaties voorgoed onbruikbaar zouden worden. Ze vernielden dorpen en steden en doodden vele Koreanen.

Hun nederlaag stond desalniettemin vast.

De Sowjet-troepen gaven het Koreaanse volk gelegenheid een democratisch bewind op te zetten. Dat bewind ging aan het werk. Het ondervond krachtige steun van de Sowjet-Unie bij zijn pogingen om het maatschappelijk raderwerk weer op gang te brengen. In Korea boven de 38e breedtegraad begon vanaf dat ogenblik een ander leven. In het Zuiden, dat (krachtens het verdrag van Potsdam) door Amerikaanse troepen zou worden bezet, begon echter een waar schrikbewind.

Het nieuwe, dat kwam.

KIM-IR-SEN, de minister-president van de Koreaanse volksdemocratische republiek, is een man van achter in de dertig. Hij is geliefd bij elke Koreaan. Op zijn 19e jaar bekleedde hij reeds een leidende post

in de anti-Japanse partisanen-oorlog in Mandsjoerije en in Korea. Zijn naam is een begrip geworden: vrijheidszin, dapperheid, liefde voor het vaderland. Onder zijn leiding (hij is voorzitter van de Koreaanse Arbeiderspartij en minister-president) ging het land met snelle schreden voorwaarts.

In enige moderne, lichtgrijze gebouwen in Phyöng-yang is het ministerie van industrie gevestigd. De minister heet Kim Chak, een van Kim-Ir-Sen's collega's uit de partizanentijd. Tóén bezat Kim Chak geen technische kennis. Nú leidt hij een industriële opmars, die zijns gelijke bijna niet vindt.

In de eerste plaats moest de door de Japanners veroorzaakte schade worden hersteld. In 1948 werd het wederopbouw- en uitbreidingsplan voor de industrie voor 102% vervuld. In 1949 bedroeg de industriële productie 314% van die van 1946. Honderden nieuwe soorten artikelen werden vervaardigd. Reserve-onderdelen voor machines, mijnbouwmachines en -werktuigen, non-ferro-metalen, electrische materialen en electro-motoren, lederwerk en medicijnen, chemicaliën, landbouwmachines. Nieuwe bedrijven ontstonden: glasfabrieken, luciferfabrieken, transformatoren- en motoren-fabrieken, textielfabrieken. De kunstmestfabricage werd ontzaglijk vergroot, zodat de landbouw kon bloeien. Toen de Japanse ingenieurs van de chemische fabrieken werden gerepatriëerd, zeiden ze kwaadaardig, dat het zonder hen niet zou lukken. Maar het lukte veel beter!

Land voor hen, die het bewerken.

IN Maart 1946 werd een grote landhervorming doorgevoerd. Meer dan 720.000 gezinnen van landloze en landarme boeren kregen tezamen meer dan 1 miljoen ha grond. Kosteloos. Deze grond had vroeger aan de Japanners behoord of aan hun vriendjes, de landheren. Meer dan 100.000 gezinnen konden direct een betere

behuizing krijgen. Ze verlieten hun armzalige krotten en betrokken de woningen van de verdreven rijken. De landbouw beleefde tijden van ongekeerde voorspoed. Steeds nieuwere en betere methoden werden ingevoerd. Dit jaar waren er reeds 12 grote staats, boerderijen en tal van landbouwproefstations, waar de boeren bekend werden gemaakt met de modernste landbouwmethoden. Dit jaar ook werden de eerste machine- en tractorenstations (voor de landbouw) geopend, waar de boeren deze moderne machines tegen lage prijzen kunnen huren.

Alles voor het volk.

EN de mensen! Zij leefden voor het eerst in de werkelijke zin van het woord. In de Japanse tijd was er een slavenregiem. Nu begon er licht te komen voor allen.

De acht-urendag werd ingevoerd. Het overwerk werd beperkt. Gelijk loon voor gelijke arbeid, ook voor vrouwen. Dat werden feiten!

De kinderarbeid werd afgeschaft. Er kwamen betaalde vacaties en sociale verzekeringen, alsmede geheel kosteloze medische verzorging voor ieder, die daar aan behoefte had. Een vrije vakbeweging omvatte miljoenen gelukkige mensen. In 1948 gingen er reeds 28.000 arbeiders naar rusthuizen en sanatoria, kosteloos.

In de Japanse tijd waren er 655 openbare instellingen, met inbegrip van 474 sportvelden. In Maart 1948 waren er alleen reeds op het gebied van de gezondheidszorg en de cultuur 3188 instellingen in de fabrieken: clubs, leeszaal, sportvelden, kindercrêches. De mensen kregen gelegenheid te over om zich te ontwikkelen.

In 1948 studeerden op 55 technische industriële scholen 17.000 Koreanen. Vorig jaar kwamen (in grote getale) de eerste ingenieurs van de Koreaanse technische hogescholen. In Phyôngyang, de hoofdstad,

werd in Augustus 1946 de Kim-Ir-Sen universiteit geopend. Thans studeren daar 3.000 studenten, terwijl in heel Noord-Korea aan 11 colleges 10.000 studenten worden opgeleid.

Gelijkberechtigde vrouwen.

GEDURENDE de Japanse tijd zuchtten de Koreaanse vrouwen het zwaarst onder het juk der uitbuiting. Zij werkten van 14 tot 16 uur per dag in de Japanse fabrieken onder bijna onmenselijke omstandigheden. De vrouwelijke arbeiders werden het slechtst van allen betaald. Terwijl het aan vrouwen verboden was te studeren, was de verkoop van vrouwen voor de prostitutie geheel vrij.

In de fabrieken was geen grein recht. Er was geen kraamvrouwenverlof, noch vóór, noch na de geboorte van het kind.

En de plattelandsvrouwen waren niet beter af. De voedselschaarste was zo groot, dat de boerenvrouwen dikwijls genoodzaakt waren boomwortels als voedsel te gebruiken.

Reeds spoedig na de bevrijding van het land werd het leven rijker. De regering van Kim Ir Sen voerde een reeks van democratische hervormingen door, waar van één der gewichtigste was de wet, die de Koreaanse vrouw gelijk stelt aan de man. Daardoor werd de sociale positie van de vrouw radicaal veranderd.

In die tijd werd de Democratische Unie van Koreaanse Vrouwen gevormd met bijna (in 1949) 1,5 miljoen leden.

Welk een enorm werk wachtte de Unie !

Daar was de strijd tegen het analphabetisme. In 1947 alleen reeds leerden 737.000 vrouwen lezen en schrijven. De regering zorgde ervoor, dat 77% van de bevolking van Noord- Korea de voordelen van elektrische verlichting leerde kennen. Radiotoestellen, naaimachines en andere huishoudelijke apparaten

kwamen beschikbaar voor de plattelandsvrouwen en ze werden in grote getale gekocht. De Unie nam deel aan de verkiezingscampagne.

Negen en zestig vrouwen werden gekozen als afgevaardigden naar de volksvertegenwoordiging. Eén vrouw werd minister van openbare opvoeding en een andere minister van propaganda.

Er is thans speciaal verlof voor aanstaande moeders. Er is gelijk loon voor gelijke arbeid. Er f u n c t i o n e e r t een geheel systeem van sociale verzekeringen, óók voor de vrouw.

Zó groeide een nieuw leven in de Koreaanse Volksdemocratische republiek.

In Zuid-Korea.

De Sowjet-troepen hadden op 15 Augustus 1945 de bevrijding van geheel Korea voltooid. Een maand later verschenen de eerste Amerikaanse troepen, toen de Japanners reeds lang verslagen waren. Vanaf die tijd bestond de rampzalige zogenaamde Zuid-Koreaanse republiek, onder de Amerikaanse vazal Syngman Rhee. Gedurende de tijd der Japanse bezetting zat hij rustig in Amerika, terwijl Kim-Ir-Sen de partisanen-strijd leidde. Over Syngman-Rhee schrijft een correspondent van het conservatieve Franse dagblad „Le Monde”, die Korea had bezocht, onder meer: „Nauwelijks was Korea onder de Japanse tyrannie vandaan, of het leerde de vuist kennen. Aan de man, die de bijnaam van „de verschrikkelijke grijsaard” kreeg: Syngman Rhee, die door middel van zijn gehate, wrede, grotendeels volgens Japanse methoden werkende politie regeert.”

En het Engelse conservatieve blad de Economist schrijft :

„President Syngman Rhee had van zijn critici de titel „kleine Tsjanq Kai Sjek” gekregen en daar had hij het naar gemaakt.”

Deze Syngman Rhee steunde op de collaborateurs,

die al die tijd met de Japanners hadden samengewerkt en de Amerikaanse imperialisten. Nog veel cynischer dan in West-Duitsland brachten de Amerikanen in Korea de fascistten, de oorlogsmisdadigers, weer op het kussen.

Het verzet van de Koreanen tegen dit op vreemde bajonetten steunende schrikbewind was buitengewoon fel.

Daar was de Octoberrevolutie van 1946, de algemene staking van 22 Maart 1947, de vaderlandse revolutie van 7 Februari 1948, de strijd tegen de afzonderlijke verkiezingen van 10 Mei 1948, de campagne voor de verkiezingen van Zuid-Koreaanse afgevaardigden naar de Opperste Nationale Vergadering van Korea in de zomer van 1948, waaraan (in het Zuiden) onder de moeilijkste omstandigheden 77.520 00 van de gehele bevolking deelnamen en — tenslotte — de opstand van October 1948.

Onder het Amerikaanse regiem was er meer werkloosheid dan in de Japanse tijd. De vrouwen hadden géén van de rechten, die ze in het Noorden bezaten. De groot-grondbezitters, niet meer dan 3 % van de bevolking, bezaten 63 % van het land. Honger en armoede teisterden de bevolking.

De politie van Syngman Rhee vermoordde hen, die verzet boden, bij duizenden.

Alleen reeds gedurende de October-opstand van '46 werden 900 Koreanen door de politie van Syngman Rhee vermoord. Meer dan 2.600 personen werden gewond en 3.600 „vermist", dat wil zeggen heimelijk vermoord. Meer dan 25.000 Koreanen kwamen in die dagen in Syngman Rhee's gevangenissen terecht.

De lijst der slachtoffers van het Amerikaanse regiem is sinds 1945 met sprongen gestegen. In 1945 werden 15 personen gedood, in 1946 meer dan 4.200, in 1947: 3.800, in 1948: 32.000 en tot midden 1949: 53.000.

In totaal circa 93.000 Koreanen. Arbeiders, vrouwen, kinderen, progressieve intellectuelen, parlementsleden

en officieren, soldaten en boeren. In dezelfde tijd werden 478.000 Koreanen gearresteerd. De gevangnissen en concentratiekampen zaten vol. De verzetsgeest groeide echter met de dag.

Delen van het „Zuid-Koreaanse" leger muitten. Op de eilanden en in de bergen zetten zich partisanen vast en verenigden zich met de muitende soldaten en met arbeiders, die aan stakingen hadden deelgenomen in de steden. Syngman Rhee poogde het volksverzet te onthalzen door een systeem van steeds fellere terreurdaden. Zo ontstond het stelsel der „onderlinge verantwoordelijkheid". Volgens dit stelsel werden de bewoners van groepen van 3 tot 5 huizen gedwongen, hun medebewoners regelmatig te bespioneren. Wie aan de voorschriften niet voldeed, werd bedreigd met gevangenis en onteigening. In de gebieden, waar de partisanen actief zijn, werd overgegaan tot grootscheepse deportatie der bevolking. Ten tijde van het uitbreken der vijandelijkheden in Korea waren naar schatting 4 miljoen mensen van huis en hof verdreven. Zij, die weigerden hun woningen te verlaten, werden met de dood bedreigd.

Voor de eenheid en onafhankelijkheid.

IN de zomer van 1948 dus kozen de Koreanen, benoorden en bezuiden de acht en dertigste breedtegraad, hun Nationale Vergadering. Als gevolg van deze verkiezingen werd de Volksdemocratische republiek uitgeroepen, aangevoerd door K i m I r S e n , nationale held van het Koreaanse volk.

Op de eerste zitting van de nieuw gekozen volksvertegenwoordiging werd de regering opgedragen zich tot de regeringen van de Sowjet-Unie en van Amerika te wenden met het verzoek om het Sowjet-voorstel tot ontruiming van Korea door de strijdkrachten van beide mogendheden ten uitvoer te leggen.

De Sowjet-regering stemde toe en in December 1948 trok het Rode Leger uit Noord-Korea weg. De trei-

Vaarwel aan het Rode Leger. — De bevolking van Phyoongyang neemt in November 1948 afscheid van zijn bevrijders.

на, waarmee de soldaten reisden, werden onder bloemen bedolven. Boeren brachten geschenken en eetwaren naar de stations, waar de treinen stopten. Ze verwendden de soldaten met suri, een zelfgemaakte drank en poogden (haast met geweld) de soldaten toch maar één enkel cadeau in de handen te duwen. De Koreaanse boeren plegen elkaar te begroeten met „Sugo Hesimnida”. Dat betekent „Goed werk — goed gedaan.”

Dat was óók de afscheidsgroet van de Koreanen aan de Sowjet-soldaten.

Inmiddels werd hierdoor de situatie voor Syngman Rhee nog moeilijker. Hij sloot een reeks van militaire overeenkomsten met Amerika, „verzocht" de Amerikaanse troepen in Zuid-Korea te laten en organiseerde steeds meer gewelddaden tegen de bevolking. Toen hij tenslotte naar hij meende, een sterk politieleger bijeen had, uitgerust met de modernste Amerikaanse wapens, was eerst het uur van aftocht der Amerikaanse troepen gekomen. Maar honderden Amerikaanse officieren bleven achter om Syngman Rhee's leger te commanderen.

De samenzwering.

VOOR de Syngman Rhee-klik bleef slechts één weg over: het ontketenen van de oorlog tegen de volksdemocratische republiek. Andere wegen om in het zadel te blijven waren er niet, sedert de door hen zelf georganiseerde verkiezingen hadden bewezen, dat nog geen kwart van de bevolking (en dan nog slechts onder de zwaarste bedreigingen) bereid was op hem te stemmen.

Op 7 October 1949 zei Syngman Rhee reeds aan een correspondent van United Press, dat het Zuid-Koreaanse leger Phyôngyang in drie dagen kon nemen. Op 31 October 1949 verklaarde Sin Sen Mo, de minister van defensie van Syngman Rhee's regering, dat de Zuid-Koreaanse troepen sterk genoeg waren om tot actie over te gaan en Phyôngyang in een paar dagen in te nemen.

Op 19 Juni van dit jaar — een week voor de aanval op de grensdistricten van de Koreaanse Volksdemocratische republiek — zei Syngman Rhee in de zogenaamde Nationale Vergadering van Zuid-Korea, in tegenwoordigheid van Truman's adviseur John Foster Dulles: „Zo wij de democratie niet in de koude

oorlog kunnen beschermen, zullen wij overwinnen in een hete oorlog."

Op 19 Mei vuurden de Amerikanen hun zwaarste propaganda-geschut af. De minister van defensie der Ver. Staten, Johnson, verklaarde, dat 100.000 soldaten en officieren van het Zuid-Koreaanse leger, uitgerust met Amerikaanse wapens en opgeleid door Amerikaanse militaire instructeurs, hun voorbereidingen voltooid hadden en op ieder moment de oorlog konden beginnen.

Foster Dulles, sprekende in de „Nationale Vergadering" van Zuid-Korea op 19 Juni jl. zei, dat Amerika bereid was alle noodzakelijke morele en materiële steun te geven aan Zuid-Korea, „dat tegen het communisme strijdt".

Op 18 Juni jl. begonnen in Tokio, waar de reactionnair MacArthur resideert, militaire besprekingen, waaraan al de hoge Amerikaanse militaire autoriteiten deelnamen: Johnson, de minister van oorlog, Bradley en MacArthur, alsmede andere officieren.

Allemaal toevalligheden ?

Natuurlijk niet! Het was een welbewuste opzet om met één slag de koude oorlog om te zetten in een hete oorlog.

En op 25 Juni jl. maakte het ministerie van Binnenlandse Zaken van de regering der Volksdemocratische Republiek bekend, dat het leger van Zuid-Korea een verrassende aanval was begonnen langs het gehele front van de 38e breedtegraad, de kunstmatige grens tussen Noord- en Zuid-Korea.

De samenzweerdere waren tot de uitvoering van hun plannen overgegaan.

Korea strijdt.

ECHTER, bezielde mensen, die voor een hoog ideaal vechten, zijn sterker dan een bende huurlingen, die voor een plas petroleum strijden.

Het volksleger sloeg de aanvallers terug, vernietigde hun militaire kracht en stuurde het plan der oorlogsprovocateurs in de war.

IJlins moesten Amerikaanse troepen uit Japan worden aangevoerd om te proberen te redden wat er te redden viel.

In de Veiligheidsraad werd een onwettig besluit genomen (immers zonder medewerking van t w e e der v i j f permanente leden, de Sowjet-Unie en China) om de openlijke Amerikaanse agressie met de vlag der Verengige Volken te dekken. Er was echter geen zinnig mens, die daaraan geloof hechtte.

Vooraf toen Truman besloot F o r m o s a te „beschermen", waar de bandietenleider Tsjang Kai Sjek (nog) regeert, werd het velen duidelijk, dat de Amerikaanse imperialisten een complot tegen de mensheid smeedden. Sterker nog: de Amerikaanse gewapende macht was reeds in actie, voordat deze rompVeiligheidsraad zijn onwettige besluit had genomen. Daarbij moet men niet vergeten, dat men weigerde ook maar de Koreaanse Volksdemocratische republiek te horen.

Zij stuitte echter op een muur van verzet. In Korea zelf en bij de openbare mening in vrijwel alle landen. In Korea leden de troepen van het grote Amerika, de steun en toeverlaat van alle Vorrinks, nederlaag op nederlaag tegen het leger van een klein land.

In de rest van de wereld streden miljoenen mensen onder de leuze „Handen af van Korea" en „Korea voor de Koreanen", tegen de inmenging in de zaken van het Koreaanse volk.

Woedend over zijn „elastische terugtochten" en „planmatige frontverkortingen", gaf MacArthur het bevel om de steden van Korea (boven en beneden de 38e breedtegraad) van de aardbodem te verdelgen. Wat zijn soldaten niet konden bereiken, moesten zijn luchtpiraten bewerkstelligen. Van zeer grote hoogte werpen deze Yankees van 18 tot 20 jaar, die nooit

eerlijk werk hebben gekend, hun bommen op vreedzame steden. Wegens het slechte vliegweer moeten ze, om te „richten“ radarinstrumenten gebruiken.

In de stad W o n s a n wonen 140.000 mensen. Op 13 Juli verschenen de Amerikaanse vrijbuiters boven de stad en lieten circa 300 bommen vallen. Zij doodden daarmee 1.239 Koreanen, hoofdzakelijk vrouwen en kinderen. Getroffen werden: arbeiderswijken, een ziekenhuis (170 patiënten en verplegend personeel omgekomen), een school en andere openbare gebouwen.

Maar zij vergisten zich, de MacArthurs, als zij meenden, dat nu het weerstandsvermogen van het Koreaanse volk was afgenomen. Honderdduizenden Koreanen uit het ganse land, van Noord en Zuid, meldden zich voor de strijd tegen de gehate Yankees. In het door de Amerikanen bezette gebied ontwikkelde zich een geweldige partisanen-activiteit. Het leek, alsof de straatstenen tegen MacArthur en Truman vochten. En het volksleger trok voort.

In harde gevechten tegenover een barbaarse vijand (die bijvoorbeeld geen gevangenen maakt) bevrijdde het stad na stad, dorp na dorp. Het volk van Korea verjaagt de vreemde indringers van zijn bodem. Korea strijdt!

Het is de zaak van de Nederlandse arbeiders en alle werkers om onverbrekkelijk solidair te zijn met de volksdemocratische Koreaanse republiek, met zijn heldhaftig strijdende legers, met zijn dappere volk. Het is de zaak van de Nederlandse arbeiders en alle werkers om zich vastberaden te keren tegen de politiek van de regering Drees, die zich niet ontzag om op Amerikaans bevel een Nederlands oorlogsschip naar Korea te zenden.

Wij eisen de onmiddellijke terugroeping van dit oorlogsschip. Wij eisen het terugtrekken van alle vreemde interventie-strijdkrachten, te land, te water en in

de lucht, die alsnog pogen het Koreaanse volk te treffen.

Wij eisen het onmiddellijk stopzetten met name van de misdadige luchtbombardementen op de Koreaanse burgerbevolking, ten gevolge waarvan vele kinderen, vrouwen en ouden van dagen zijn omgekomen. Wij verlangen van de Nederlandse regering, dat zij in de U.N.O. opkomt ten gunste van deze eisen.

Wij hebben het volste recht van de regering-Drees te eisen, dat zij haar erkenning van de volksregering van China verheft boven een papieren daad, door namelijk onmiddellijk en met de meeste kracht in de U.N.O. te protesteren tegen de Amerikaanse inmenging in Chinese aangelegenheden, in verband met Formosa.

Laat ons volk, dat zich de verschrikkingen van de tweede wereldoorlog nog al te goed herinnert, zich met alle energie verzetten tegen de plannen der duisterlingen, die met de atoombom de mensheid te lijf willen gaan, eerst in Korea wellicht en daarna elders!

Handen af van Korea!

Spant alle krachten in om steeds meer handtekeningen te verzamelen onder de oproep van Stockholm: Voor het verbod van de atoombom!

Voor strenge internationale contrôle op de naleving van dat verbod!

Voor het verklaren tot oorlogsmisdadiger van de regering, die het eerste de atoombom zou gebruiken!